

## Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica fiului risipitor

Iar și iar Mă las în carte cu învățătură sfântă și scumpă, și toate își au vremea lor, iar acum e vreme de pregătire pentru întâmpinarea postului cel de cincizeci de zile, ca să întâmpinăm apoi praznicul Învierii Mele, așezat pe pământ pentru creștini acum două mii de ani de însăși învierea Mea, căci M-a răstignit pe cruce poporul pe care l-am ales și l-am iubit apoi, dar Eu i-am dăruit lui învierea Mea și a lui, și n-a voit nici așa să se pregătească și să Mă primească poporul acela, iar Eu am rămas de atunci și până azi și până mâine Învățătorul celor ce Mă primesc venit de la Tatăl prin naștere din Fecioară mamă, și venit apoi dintre cei morți, căci am înviat, și s-a așezat pe pământ învierea Mea, de atunci și până azi.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh este tot cuvântul Meu, cu care stau deasupra pământului în vremea aceasta, și lucrez așa pentru că este scris prin prooroci că va fi să lucrez așa, peste vii și peste morți să-Mi rostesc cuvântul și să aibă parte de el toți fiii credinței, toți cei cărora le este dat de la Tatăl să-L audă pe Fiul Său și să-L primească în ei pe El, pe Cel Întru Care Tatăl binevoiește, și de Care El voiește să asculte cei ce cred în prooroci, în Scripturi și în psalmi.

Pilda acestei duminici este cea a fiului risipitor, căci și aceasta îndeamnă omul la pocăință și la nădejde, oricât de păcătos, oricât de despărțit de viață din cer ar fi să fie omul. O, câtă învățătură sfântă și scumpă am lăsat peste toți, peste buni și peste răi, dar e ca și la școală, unde unii învață și au note mari, iar alții abia vin la școală și nu învață și nu ies învățați și au note mici, note de milă, iar mila aceasta îl așteaptă pe om să se întoarcă la duhul înțelepciunii și al învățaturii și să se pună pe lucru, căci unealta care stă fără de lucru e prinsă de rugină și nu mai strălucește lucrând și nu mai are frumusețe, și nici lumină din lumină, adică lucru mult pentru viață.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Poposesc la tine, că Mi-am făcut casă la tine pentru credința ta în venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, pun masă mereu și Mă dau cu ea, o pun la mijloc ca să poată lua cei de la răspântii, căci cei ce s-au numit și se numesc pe ei înșiși fiii împărăției Mele, aceia ca și Israel cel de acum două mii de ani n-au crezut și nu cred, căci au peste ei pe cei cu scaune sub ei, iar cei cu scaune nu-L primesc pe Domnul, pe Cel smerit, pentru că așa este Dumnezeu, și i-am arătat omului cum am venit și cum sunt, dar lui nu i-a plăcut așa, și i-a plăcut să-și facă viață împodobită pe pământ și să uite el de veșnicia sa, la care nimic dulce și sfânt nu dă să pună, nici măcar ceea ce i-ar trece printre degete, căci nu merge așa la Dumnezeu, la Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

Un om avea doi fii, și i-a cerut cel mai mic partea ce i se cuvine din avere, și după ce și-a adunat-o s-a dus cu ea departe de tatăl său și și-a risipit-o în bucurii desfrânate, până ce a sărăcit de tot în cetatea în care a lovit foametea, și unde n-a mai găsit sprijin nici măcar dacă s-a băgat argat păscător de porci, căci nimeni nu-i dădea nici măcar din roșcovele pe care porcii le mâncau. Și-a venit însă în fire acest fiu și și-a amintit că și tatăl său are argați, și s-a sculat să meargă să-i spună tatălui că a greșit ca un fiu nevrednic, dar să-l primească pe el ca pe un argat pentru slujire și pentru hrană prin aceasta. Și dacă s-a gândit așa, l-a simțit tatăl său de departe și i-a venit milă de el, iar mila l-a biruit și l-a umplut de dor și i-a ieșit înainte îmbrățișându-l și sărutându-l când s-a întors, iar el și-a recunoscut vina și nevrednicia, și l-a miluit pe el tatăl său și a dat poruncă pentru petrecere și pentru masă bogată cu hrană bogată pentru fiul cel îndurerat de faptele sale, și pe care tatăl îl numea mort înviat, pierdut și aflat apoi.

O, fiilor, purtați-vă ca fii, măi fiilor. Învățați din această pildă să nu vă purtați ca slujbași, ca nu cumva să vă fie inima ca și a fratelui cel mare din această pildă, care s-a încumetat să-și arate inima și să-i spună cu inima amară tatălui său: *«De atâția ani îți slujesc necălcându-ți porunca și*

*nu mi-ai dat vreodată un ied ca să petrec cu prietenii mei, dar pentru acest fiu despărțit ai junghiat vițelul cel îngrășat».* O, ce lipsă de duioșie la acest fiu, care se simțea slujbaș sub poruncă, dar căruia i se cuveneau toate ale tatălui său după ce devenise singurul moștenitor, căci fiului întors ca argat nu i-a mai rămas din avere, el doar s-a întors cu umilință ca să devină argat tatălui său și fratelui mai mare, dar bucuria pentru că s-a întors trebuia să fie pentru tatăl, bucurie pe care numai inima de părinte poate s-o cunoască, dar frate pentru frate prea puțin când e vorba de drepturi.

O, e de învățat mult din această pildă de înțelepciune, căci Dumnezeu este duios mult, și din acest duh voiește El să ia toți cei care Îl cred și Îl iubesc ca fii, și nu ca slujbași, căci un fel de purtare au fiii, și alt fel de purtare au slujbașii.

O, fiilor creșcuți de sus de cuvântul Meu de peste voi, o, învățați din aceste lecții, mări fiilor. Fiii sunt dulci și calzi și duioși și blânzi cu părinții și cu frații, iar slugile sunt mai reci, sunt pentru plată și se poartă ca sub stăpân, iar stăpânii nu sunt iubiți, căci așa știe omul să se poarte. Fiii însă știu ce înseamnă tată și inimă de tată și-și prețuiesc tatăl și îl mângâie pe el cu dulce și cu căldură și cu duioșie plină de blândețea inimii, ca și cele ale firii tatălui lor pentru ei, pentru fii. O, purtați-vă ca fii în toată vremea, în toată clipa, căci slujbașii sunt reci, iar omul are nevoie de iubire, de milă, de căldură de la tatăl său, iar dacă se poartă rece cu tatăl său, acela nu are ce are tatăl, nu are căldură, nu are iubire. În pilda cea azi pomenită se vede nedragostea și răceala de tatăl a fiului cel mare, care se simțea slujbaș sub poruncă față de tatăl său și s-a dovedit inimă fără de iubire, fără de duioșie în ea pentru tatăl și pentru fratele cel greșit.

O, fiilor, a te simți slujbaș, și nu fiu al Domnului, aceasta se vede din purtarea omului, de felul cum iubește și cum primește pentru el veghea. Fiul cel neascultător din pilda de azi se simțea fiu, dar cel ascultător grăia ca o slugă, nu ca un fiu, nu ca un frate. Cel mare s-a purtat ca o slugă, dar cu nemulțumiri ca un fiu, iar cel mic și greșit a venit ca un fiu greșit la tatăl său, dar mulțumit ca și argat, numai să fie iarăși lângă tatăl său, și iată ce bună și mare învățătură păstrează în ea Evanghelia Mea cea pomenită azi prin rânduială bisericească. O, de-ar învăța omul să-L cunoască de tată pe Domnul peste el ar fi el copil al lui Dumnezeu, iar copiii sunt cei supravegheați, și vai lor dacă n-ar fi supravegheați și dacă s-ar deprinde așa apoi! Iar oamenii mari sunt cei ce nu mai sunt supravegheați, și vai lor din această pricină, căci se deprind așa apoi și nu mai simt după Domnul, după Tatăl, și iată, fiecare om să se întrebe cum este el față de taina de fiu al lui Dumnezeu și de toată lucrarea și simțirea aceasta.

O, fiilor, aveți grijă ca niște fii, aveți grijă de coborârea Mea la voi. Mai înainte de orice lucrare a voastră, aveți grijă când vin la voi, aveți grijă de Mine, fiilor. Fiți lucrători, ca să străluciți lucrând. Cei fără de lucrare nu strălucesc, iar voi știți aceasta, căci aceasta îl învață pe om Evanghelia Mea.

Eu, Domnul, vă dau, fiilor, acum, vă dau duh înprospătat și putere proaspătă de rugăciune pentru voi și pentru țară, fiilor, și pentru toți cei de pe pământ mari și mici. Cereți cu inimă rugătoare pace multă între oameni pe pământ și între cei ce s-au așezat peste oameni. Cereți pe Domnul peste toate, fiilor, și fiți credincioși în rugăciune, căci pe toate le poate credința omului, credință prin care Domnul lucrează și poate.

O, pace vouă, fiilor! Prin toate să creșteți ca fii. Prin toate să-Mi fiți fii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*26 ianuarie/8 februarie 2015*